

hvilken betalingsinstituttet kan i være i besiddelse af brugermidler.

Af det foreslåede *stk. 2* følger, at betalingsinstitutter, der har opnået tilladelse til at udbyde betalingstjenester, som omhandlet i bilag 1, punkt 4, 5 eller 7, kun må yde kredit i forbindelse med disse tjenester, hvis følgende betingelser overholdes:

- 1) Kredit skal være accessorisk til betalingstjenester og må udelukkende ydes i tilknytning til gennemførelse af betalingstransaktioner.
- 2) Kredit, der ydes i forbindelse med en grænseoverskridende betalingstjeneste, skal kræves tilbagebetalt inden for et tidsrum, der ikke må overstige 12 måneder.
- 3) Betalingsinstituttets basiskapital skal til enhver tid have en passende størrelse i forhold til den samlede kredit, der ydes.

Restriktionerne omfatter således kreditgivning som led i udførelsen af betalingstjenester nævnt i bilag 1, punkt 4, 5 og 7. Kreditgivning i relation til den type af betalingstjenester, der er nævnt i punkt 3, forekommer ikke, mens kreditgivning i relation til betalingstjenesterne i punkt 1, 2 og 6 ikke er tilladt.

At kreditten skal være accessorisk, jf. *nr. 1*, indebærer, at den skal være ydet til brugeren som led i udførelsen af betalingstjenester, for eksempel i forbindelse med udstedelse af kreditkort.

Kravet om, at kreditten skal kræves tilbagebetalt inden for et tidsrum, der ikke må overstige 12 måneder, jf. *nr. 2*, gælder kun ved grænseoverskridende betalingstjenester, hvilket svarer til betalingstjenestedirektivets minimumskrav. Bestemmelsen svarer til direktivets art. 16, stk. 3, litra b. Brugeren skal i disse tilfælde være forpligtet til fuldt ud at tilbagebetale det skyldige beløb senest ved udgangen af 12 måneder efter, at gælden er stiftet. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at kreditten er revolverende, hvorved forstås en fleksibel kreditramme, som kunden løbende kan udnytte i forbindelse med betalingstjenester. Brugerens skyld ved anvendelse af kreditrammen skal imidlertid kræves indfriet mindst en gang om året, og kravet skal forfølges.

Forudsætningen om, at kravet kun gælder ved grænseoverskridende betalingstjenester, indebærer imidlertid en væsentlig begrænsning i anvendelsesområdet. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets §§ 30-32 anses følgende betalingstjenester ikke som grænseoverskridende:

- 1) Gennemførelse af direkte debiteringer, stående ordrer og kreditoverførsler, hvor betalingsmodtageren befinder sig i en anden medlemsstat.

- 2) Pengeoverførsler til en modtager i en anden medlemsstat.
- 3) Gennemførelse af en betalingstransaktion til en betalingsmodtager i en anden medlemsstat efter modtagelse af instruktion fra betaler via e-mail, sms, netbank eller på anden elektronisk vis, uanset om betaler også befinder sig i en anden medlemsstat på tidspunktet for afgivelse af instruks/samtykke.
- 4) Hvor en kortudsteder tillader en kortholder at bruge kortet i en anden medlemsstat.

Efter *nr. 3* kan Finanstilsynet kræve, at betalingsinstituttets basiskapital til enhver tid har en passende størrelse i forhold til den samlede kredit, der ydes. Dette indebærer ikke, at der kan stilles yderligere krav om tilvejebringelse af et kapitalgrundlag udover hvad der gælder i henhold til forslagets §§ 12 og 13. Finanstilsynet skal imidlertid ved fastsættelse af kapitalkravet for det enkelte institut i henhold til § 13, stk. 2, tage hensyn til, om og i hvilket omfang instituttet yder kredit.

Hvis kredit ikke ydes i forbindelse med udførelse af betalingstjenester, er der tale om anden aktivitet i henhold til forslagets § 11, nr. 3.

Stk. 3 indeholder et forbud mod, at betalingsinstitutter erhvervsmaæssigt tager imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler. Herved gennemføres artikel 16, stk. 2, 2. pkt.

Der stilles ikke krav om, at modtagne brugermidler på forhånd skal være øremærket til specifikke betalingstransaktioner. Der er heller ikke i lovforslaget noget forbud mod, at betalingsinstituttet yder rente eller tilbyder bonus af indestående midler, der skal anvendes som led i gennemførelse af betalingstransaktioner. I kravet om, at betalingsinstituttet ikke må modtage tilbagebetalingspligtige midler, ligger, at der ikke må foreligge en forhånds aftale om, at brugeren kan kræve midlerne tilbagebetalt på anfordring. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at brugeren kan kræve tilbagebetaling af midler, der er overladt til betalingsinstituttet, hvis dette sker som led i annullering af betalingstjenesten.

Til § 22

Forslagets § 22, der gennemfører betalingstjenestedirektivets artikel 9, indeholder regler om sikring af brugernes midler (såkaldt »ring-fencing«).

Det foreslåede *stk. 1* stiller krav om, at betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester omfattet af lovens bilag 1, og som samtidig udfører andre forretningsaktiviteter, jf. § 11, nr. 3, skal sikre de midler, der er modtaget fra brugerne af betalingstjenester eller